

Kitab Daniel - Nomer Satus Telung Puluh Wolu

Mbabar Daniel 11: Lelampahan Nubuatan Lumantar Sajarah

Jeff Pippenger

2024-03-15

Ayat kaping patang puluh saking Daniel pasal sewelas nggambaraken salah satunggaling ayat Sabdaning Allah ingkang paling jero tegesipun. Sajarah-sajarah kenabian ingkang kawewakakên wonten ing ngriku punika papan ing pundi rodha-rodha wonten ing salebeting rodha-rodha saking wahyuipun Yehezkiel dipunsatunggalakên. Kanthi wekdal wekasanipun gerakan Millerit ing taun 1798, lan ugi wekdal wekasanipun gerakan malaekat kaping tiga ing taun 1989, sajarah internal lan eksternal umat Allah ing dinten-dinten pungkasan dipungambaraken. Wonten ing salebeting ayat punika wonten pangumuman bab pangadilan ingkang sampun nyedhak, ingkang dumugi bebarengan kaliyan malaekat kapisan ing taun 1798, ngantos dumugi dhateng undhang-undhang Minggu ing ayat kaping patang puluh siji. Mila, ayat punika makili pangadilan panyelidikan tumrap pasamuwanipun Allah wiwit saking para tiyang pejah, ngantos dumugi panyegelan satunggal atus patang puluh sekawan ewu, lan Allah muntahakên Adventisme Laodikia medal saking cangkempipun.

Sajarah nalika kapausan nampa tatu pati ing taun 1798, nganti tatu pati mau waras ing ayat patang puluh siji, kawewakili ana ing sajarahing ayat kasebut. Wiwit ayat patang puluh siji lan salajengipun dipasang ing sajroning konteks pangadilan eksekutif Allah kang saya ngrembaka, kang wiwit ing ayat kasebut. Ing pangertosan kenabian punika, ayat patang puluh iku pungkasaning Daniel pasal sewelas, lan ayat siji lan loro saka pasal kalih welas iku wiwitanipun. Pasal sewelas nampilaken pambrontakan antikristus, lan pasal sepuluh nggambaraken wiwitaning wahyu Kali Hiddekel, dene pasal kalih welas nggambaraken pungkasanipun. Pasal sepuluh lan kalih welas makili kang kapisan lan kang pungkasan, lan pasal sewelas punika pambrontakan ing satengahipun.

Bab sepuluh lan rolas iku padha, amarga, ora kaya bab sewelas, kalorone iku nggambarake pengalamané Daniel gegayutan karo wahyu, déné bab sewelas iku wahyuné. Bab sepuluh iku aksara kapisan ing abjad Ibrani, bab sewelas iku aksara kaping telulas sing mbrontak ing abjad Ibrani, lan bab rolas iku aksara pungkasan ing abjad mau. Wahyu Kali Hiddekel iku “Bebener.”

Ing bab kaping sewelas, wiwitan nggambarake pungkasan, amarga Kristus ora nate owah. Sajarah pungkasan kang dipralambangaké ing ayat patang puluh iku yaiku mangsa panggodhahan tumrap reca kéwan mau. Mangsa panggodhahan iku dipungkasi déning tandha saka kéwan, kang dipralambangaké ing ayat patang puluh siji. Mulané, ayat siji lan loro kudu ngrembug mangsa panyegelané wong satus patang puluh papat ewu, amarga jangka wektu iku uga dadi jangka wektu pambentukané reca kéwan mau.

“Gusti sampun nedahaken dhateng kula kanthi cetha bilih reca kéwan punika badhé kabentuk sadèrèngipun mangsa sih-rahmat kaestu katutup; awit punika badhé dados ujian ageng tumrap umatipun Allah, lumantar punika nasib langgèngipun badhé dipuntetepaken....”

“Iki minangka pangadilan sing kudu dialami dening umat Allah sadurunge padha kasêgel.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

Tansah ana loro tenger dalan sing nandhani sawijining wekasaning jaman. Ing gerakan reformasi Musa, iku laire Harun, banjur telung taun sawisé laire Musa. Ing gerakan reformasi kanggo metu saka Babil lan mbangun maneh Padaleman Suci, iku raja Darius, banjur raja Kores. Ing gerakan reformasi Kristus, iku laire Yokanan Pambaptis, banjur nem sasi sawisé iku laire Kristus. Ing gerakan reformasi para Millerit, iku pati sistem kapausan ing taun 1798, banjur pati paus ing taun 1799. Ing gerakan reformasi malaékat katelu, iku présidhèn Reagan lan présidhèn Bush kapisan, sing loro-loroné makili taun 1989. Ing Daniel pasal sepuluh, ayat siji, kita nemokake raja Kores diidentifikasi.

Ing taun katelu pamaréntahané Koresy, raja ing Persia, ana sawijining prakara kapratelakaké marang Daniel, kang aran Beltesyazar; lan prakara iku satemené, nanging wektu kang katetepaké iku dawa; lan dhèwèké mangertèni prakara iku, sarta nduwèni pangerten bab wahyu iku. Daniel 10:1.

Ing ayat-ayat sabanjuré ing bab kaping sepuluh, kita nyumurupi pangalamané Daniel kang dipratandhakaké luwih dhisik sadurungé Gabriel ngaturaké wahyu sajarah kenabian ing bab kaping sewelas. Kores nandhani wektu pungkasan, awit sadurungé iku Kores, keponakané Darius, wus dadi panglimané Darius kang matèni Belsyazar, mangkono iku nandhani pungkasané pitung puluh taun panawanan, kang dadi pralambang tumrap panawanan rohani Israèl rohani sajroning Babil rohani lawasé sèwu rong atus suwidakan taun wiwit taun 538 nganti 1798.

“Pasamuwaning Allah ing bumi sajatiné ana ing panyandran sajrone mangsa dawa panganiaya sing ora kendhat iki, padha temenan karo bani Israèl kang katahan dadi tawanan ing Babul sajrone mangsa pangasingan.” Prophets and Kings, 714.

Pungkasaning sewu rong atus sawidak taun ing taun 1798 nandhani wektu wekasan, mula pungkasaning pitung puluh taun uga nandhani “wektu wekasan” tumrap sajarah iku. Loro-loroné, Darius lan Kores, digambarake ana ing wektu patiné Belsyazar lan pungkasaning karajan Babil, awit minangka panglima perangé Darius sing ngrampungaké pakaryan iku, Kores makili Darius. Nalika George Bush sing kapisan dilantik ing tanggal 20 Januari 1989, Reagan wis dadi présidhèn sajrone sangalas dina pisanan ing taun 1989.

Wahyu ing Hiddekel diwiwiti ing wektu wekasan, ing taun katelu pamaréntahan Koresy. Nalika Gabriel wiwit mbabar marang Daniel sajarah kenabian ing pasal sewelas, dhèwèké luwih dhisik nyebut taun kapisané Darius, supaya kanthi cetha netepaké yèn wahyu ngenani sajarah kenabian kang arep dipratelakaké marang Daniel iku diwiwiti ing wektu pungkasaning wekasan, yaiku ing taun 1989, awit kabèh para nabi luwih akèh ngandika bab

dina-dina pungkasan katimbang dina-dina nalika padha urip.

Nanging aku bakal nuduhaké marang kowé apa kang kacathet ana ing Kitab Kayektèn; lan ora ana siji waé sing nyekel bebarengan karo aku ing prakara-prakara iki, kajaba Mikhaèl, pangéranmu. Uga aku, ing taun kapisané Darius, wong Média iku, ya aku, ngadeg kanggo netepaké lan nguwataké dhèwèké. Daniel 10:21, 11:1.

Ing taun kapisan Darius, kang makili wektu wekasan ing taun 1798, Gabriel “ngadeg”, kanthi mangkono ngenali manawa ing sawijining “wektu wekasan”, ana malaékat kang rawuh. Ing taun 1798 malaékat kang kapisan rawuh, lan ing taun 1989, malaékat kang katelu rawuh. Panyegelan malaékat kang katelu durung diwiwiti nganti pawarta malaékat kang katelu diparingi kakuwatan ing taun 2001, nanging gerakan rawuhipun malaékat kang katelu ing taun 1989 dipratélakaké déning Gabriel kang ngadeg ing wektu wekasan. Gabriel arep nuduhaké marang Daniel “prakara kang kacathet ana ing Kitab Suci kayektèn,” lan sesanti Hiddekel ngemu tetenger “Kayektèn,” kang bakal diwedharaké déning Gabriel.

Ing ayat patbelas saka pasal sepuluh, Gabriel wus ngandhani Daniel yèn apa kang lagi diandharaké ing wahyu ana ing Hiddekel iku yaiku “apa kang bakal kadadéan marang umaté Allah ing dina-dina wekasan.”

Saiki aku teka supaya kowé mangerti apa sing bakal katindakake marang bangsamu ing dina-dina pungkasan; awit wahyu iku isih tumrap akèh dina. Daniel 10:14.

Ayat kapindho saka Daniel bab sewelas nglambangaké kawruh sing dibukak segelé ing wektu wekasan ing taun 1989, lan kang nuduhaké apa sing “bakal tumiba” marang umaté Allah “ing dina-dina wekasan”.

Lan saiki aku bakal nuduhaké marang kowé kayektèn. Lah bakal ana telung raja maneh kang jumeneng ing tanah Persia; lan kang kaping pat bakal luwih sugih banget tinimbang wong-wong mau kabèh; lan marga saka kakuwatané lumantar kasugihané, dhèwèké bakal nggerakaké kabèh wong nglawan karajan Yunani. Daniel 11:2.

Kores nggambarake sadurunge raja kapindho wiwit taun 1989. Dhèwèké iku rajaing Kakaisaran Medo-Persia, kang makili karajan ramalan Kitab Suci ing dina-dina wekasan kang dumadi saka rong sungu, kang diwakili déning wong Madai lan wong Persia. Sawisé raja kapindho saka karajan kéwan bumi mawa rong sungu ing wektu wekasan ing taun 1989, isih bakal ana telung raja (Clinton, Bush sing pungkasan, Obama), banjur bakal ana sawijining raja kang adoh luwih sugih tinimbang kabèh mau. Telung raja kang ndhèrèk sawisé Bush sing kapisan, dadi sugih sawisé kalungguhan présidhènanipun, lan mung amarga wus dadi présidhèn. Trump, raja kapapat kang adoh luwih sugih, lan présidhèn paling sugih sajroning sajarah, ora nglumpukaké kasugihané amarga wis dadi présidhèn, nanging utamané lumantar pakaryané ing investasi real estate, adoh sadurungé dhèwèké maju nyalon dadi présidhèn.

Miturut ukuran relatif, présidhèn paling sugih ing sajarah Amérika biyèn yaiku présidhèn kapisaning Amérika Sarékat. Sadurungé Donald Trump, George Washington yaiku

présidhèn paling sugih ing sajarah Amérika, lan piyambakipun nglumpukaké kasugihanipun, kados déné Donald Trump, lumantar investasi properti. Loro-loroné, Washington lan Trump, mlebet ing kaprésidhènan saking latar wingking pulitik ingkang boten lumrah. Washington ingkang utaminipun dados pamimpin militèr sadèrèngipun dados présidhèn, déné Trump punika satunggaling pengusaha lan kapribaden télévisi, ingkang kados déné Washington, tanpa pengalaman pulitik sadèrèngipun.

Kaloro présidhèn mau kawentar amarga kapribadené kang kuwat lan gaya kapemimpinané, sanadyan sipat-sipat mau katuduhaké kanthi cara kang béda banget. Washington misuwur amarga kapemimpinané kang stoik, tenang, lan kebak kapercayan, uga amarga anané minangka tokoh panyawiji sajroning Perang Révolusi lan ing taun-taun wiwitan Républik, déné Trump misuwur amarga cara kepemimpinan lan pamaréntahané kang tegas lan asertif. Washington lan Trump padha-padha dadi tokoh kang nuwuhaké kontroversi gedhé, senadyan amarga alesan kang béda banget. Washington, sanadyan diajeni kanthi jembar, nalika jamane tetep ngadhèpi kritik tumrap manéka prakara, kalebu panemuné babagan perbudakan. Masa kaprésidhèné Trump ditandhani déning akèh kontroversi, kalebu panganggoné “tweet kasar” ing médhia sosial, kaputusan-kaputusan kawicaksanané kang ndhisikaké Amérika, lan kasadarané marang dhiriné dhéwé.

Présidhèn kaping nem, sing paling sugih, bakal nggegana kakuwatan naga globalis. Nalika kita nempataké sajarahing ayat loro saka pasal sewelas ing sandhuwuré sajarahing mangsa 1776, 1789, lan 1798, kita nemokaké katrangan luwih lanjut kang nyemak présidhèn pungkasan saka kéwan bumi, amarga Gusti Yésus nggambaraké wekasan kanthi wiwitan. Rong mangsa kapisan kang diwakili déning 1776 lan 1789, maringi loro seksi yèn présidhèn pungkasan iku bakal dadi présidhèn kaping wolu, kang asalé saka pitu. Trump iku présidhèn kaping nem sawisé Reagan, lan minangka présidhèn kaping wolu, dhèwèké bakal dadi “saka pitu”. Présidhèn pungkasan, lan kaping wolu, bakal mrentah nalika Amérika Sarékat mbentuk gambar “marang lan saka” kéwan iku.

Présidhèn kang mrentah nalika gambaring kéwan mau kawangun déning Amérikah Sarékat, mesthi dadi kang kaping wolu, yaiku asalé saka pitu mau, kaya dene kasaksènaké déning Peyton Randolph lan John Hancock. Kapapaan iku sirah kaping wolu kang asalé saka pitu mau, lan nampani tatu pati sing sipaté nabi. Supaya dadi gambar saka kapapaan, présidhèn kaping wolu kang asalé saka pitu mau uga kudu nduwèni pratandha kenabian, yaiku kanthi sipat nabi “katatu” utawa “dipatèni”.

Kapapausan nampi patiné tatu saka sawijining kakuwatan naga (Prancis), yaiku kakuwatan naga kang wis dilawan déning kapapausan wiwit jaman nalika Paulus netepaké manawa ing wektu iku uga “rahasyané piala” (“wong duraka”) wis wiwit makarya. Naga paganisme lagi nyegah kapapausan supaya ora ngasta dhampar, kang pungkasane ditindakake ing taun 538.

Wiwit wiwitané kapausan nganti tumekaning karusakané kang pungkasan, kapausan iku gumul nglawan kakuwasan-kakuwasan naga. Sawijining gambar saka kapausan nuntut supaya gambar iku uga gumul nglawan sawijining kakuwasan naga. Ing Wahyu pitulas,

kapausan, yaiku sirah kaping wolu, kang asalé saka pitu sirah, ing pungkasané diobong nganggo geni lan dagingé dipangan déning para ratu sepuluh. Ing kaloroné pati iku (1798 lan dina-dina pungkasan), kéwan papal dipatèni déning sawijining kakuwasan naga. Supaya Amérika Sarékat bisa mbentuk gambar saka kéwan iku, présidhèn kaping wolu uga kudu dipatèni déning sawijining kakuwasan naga kang lagi diprangangi, lan ratu kaping enem sawisé wektu pungkasan ing taun 1989, yaiku ratu kang ngojok-ojoki kabèh kakuwasan naga.

Ronald Reagan iku sawijining Protestan murtad, nanging George Bush sing kapisan, iku sawijining globalis klasik. Salah siji saka pethikané kang misuwur yaiku nalika dhèwèké goroh kanthi ngandika, ing tanggal 18 Agustus 1988, “Lan aku iki wong sing ora bakal ngunggahaké pajeg. Saiki lawanku kandha yèn dhèwèké bakal ngunggahaké pajeg minangka upaya pungkasan, utawa upaya katelu. Nanging manawa sawijining pulitikus guneman kaya mangkono, kowé ngerti yèn kuwi upaya sing bakal dileboni déning dhèwèké. Lawanku ora gelem nyirnakaké kamungkinan ngunggahaké pajeg. Nanging aku bakal. Lan Kongres bakal meksa aku supaya ngunggahaké pajeg lan aku bakal kandha ora. Lan wong-wong kuwi bakal meksa, lan aku bakal kandha ora, lan wong-wong kuwi bakal meksa manèh, lan sakabèhé sing bisa dakwedharaké marang wong-wong kuwi yaiku: rungokna tembungku: ora ana pajeg anyar.”

Kajaba goroh umum iku, kang dadi sawijining sipat saka wakiling kakuwasan naga, pethikané kang paling misuwur diucapaké ana ing sawijining sidang gabungan Kongres tanggal 11 September 1990, nalika dhèwèké ngandika, “Saiki, kita bisa ndeleng sawijining donya anyar wiwit katon cetha. Sawijining donya kang ing jeroné ana prospek kang temen nyata tumrap sawijining tatanan donya anyar. Miturut pangandikané Winston Churchill, sawijining ‘tatanan donya’ kang ing jeroné ‘asas-asas kaadilan lan dol-tinuku kang adil ... nglindhungi wong kang ringkih saka wong kang kuwat ...’ Sawijining donya ing ngendi Perserikatan Bangsa-Bangsa, sawisé kabebasané saka mandheg-buntu perang adhem, wis siyaga kanggo netepi sesanti sajarah para pangedegé.” Bush sepuh iku sawijining globalis, sanadyan dhèwèké ngakoni dhiriné minangka wong Republik.

Bill Clinton iku présidhèn kapisan sing nganakaké upacara pelantikané ing Lincoln Memorial, kang ateges yèn dhèwèké mbalikaké gegeré marang Lincoln lan ngadhep marang obelisk Monumèn Washington, sawijining obelisk kang ing jeroné kapenuhan simbol-simbol Freemasonry. Obelisk mau lan uga simbol-simbol Freemasonry kang dipilihé kanggo diadhepi nalika dhèwèké kanthi palsu ngucap sumpah kasetyané marang Konstitusi, makili ora mung yèn dhèwèké wis mbalikaké gegeré marang simbol anti-perbudakan saka Lincoln Memorial, nanging uga yèn pamilih posisi sajarah déning Clinton iku cocog karo pidato panrimané, nalika dhèwèké muji sawijining profesor kang tau dadi guru sinauané ing Universitas Jesuit kang tau dirawuhi.

Profesor punika, Carroll Quigley, nyerat buku kanthi irah-irahan: *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, ingkang kapacak ing taun 1966, lan kanthi leres sarta kanthi wiyar dipunmangertosi minangka “Bibel tumrap gagasan-gagasan globalis”. Kados

déné Al-Qur'an tumrap Islam, lan kados déné *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, ingkang dipunserat déning Albert Pike lan kapacak ing taun 1871, dipunanggep minangka paparan ingkang paling jangkep ngenani piwulang-piwulang esoterik Freemasonry; utawi kados déné *The Book of Mormon* tumrap para Latter Day Saints, bukuipun Quigley punika dados Bibel filsafat globalis. Akèh tiyang mesthi badhé mangertos menawi Clinton muji Muhammad saking Al-Qur'an, utawi menawi piyambakipun muji Joseph Smith saking *The Book of Mormon*, lan sawatawis mesthi mangertos sinten Albert Pike punika, nanging namung sakedhik ingkang mangertos bilih pujian Clinton dhateng Quigley punika selaras kaliyan agenda globalisipun piyambak, lan kaliyan panolakanipun dhateng prinsip-prinsip ingkang dipunlambangaken déning Abraham Lincoln.

Ing pidhato kasebut, Clinton ngandika: “Nalika isih dadi nom-noman, aku krungu panggilan John Kennedy marang kawarganagaraan. Banjur, nalika dadi mahasiswa ing Georgetown, aku krungu panggilan mau dipratelakake kanthi luwih cetha déning sawijining profesor aran Carroll Quigley, sing ngandika marang aku kabèh yèn Amerika iku bangsa kang paling agung sajroning sajarah amarga rakyat kita tansah pracaya marang rong prakara: yèn sesuk bisa luwih becik tinimbang dina iki lan yèn saben wong ing antarané kita nduwèni tanggung jawab moral pribadi kanggo ndadèkaké mangkono.” Gagasané Carroll Quigley bab carané “nggawé Amerika dadi agung manèh”, yaiku supaya Amerika Sarékat nyerahaké kadhaulatan nasionalé marang Perserikatan Bangsa-Bangsa. Clinton iku wong Demokrat, globalis, wakilé naga.

“Kaya bapak, kaya anak,” George Bush sing pungkasan iku sawijining globalis, lan kaya dene bapake, sawijining globalis sing ngakoni awake Republik. Woh apel ora tiba adoh saka wité. Kitab Suci ngandharaké pitakon retorik, “Apa ana wong loro bisa lumaku bebarengan, kajaba manawa padha sarujuk?” Wong mung prelu nlusuri akèh upaya sing ditindakaké Bush sing pungkasan bebarengan karo Bill lan Hillary Clinton kanggo weruh karo sapa Bush sing pungkasan iku sarujuk.

Barack Hussein Obama naté ngaturaké sawijining pratelan ngenani ngowahi Amerika Sarékat kanthi dhasar sajroning sawijining rapat umum kampanye sakedhépé dhèwèké kapilih dadi Présidhèn. Ing tanggal 30 Oktober 2008, ing Columbia, Missouri, Obama ngendika: “Kita kari limang dina manèh sadurungé ngowahi Amerika Sarékat kanthi dhasar.” Pratelan iku dadi bagéan saka pesen Obama kang luwih amba bab “pangajab lan owah-owahan”, kang dadi téma pokok kampanye kaprésidhèné ing taun 2008, kanthi negesaké prasetyané marang reformasi kawicaksanan kang wigati lan arah kang béda tumrap nagara iku. Arah kang dituju nalika ngowahi nagara iku yaiku menyang kawicaksanan naga saka globalisme, anti-kulit putih, pro-aborsi, anti-bahan bakar karbon, anti-Amerika pro-globalisme, Diversity, Equity, Inclusion, sajarah palsu saka Critical Race Theory, lan sapanunggalané manèh. Obama dudu mung sawijining pangatur komunitas; dhèwèké iku, lan isih tetep dadi, sawijining wakil saka agenda globalis kakuwatan naga.

Nanging Trump, béda karo politisi modhèren lumrahé, netepi janji luwih akèh tinimbang kabèh pitu présidhèn liyané sajrone mangsa sing diwiwiti ing taun 1989, yen digabung. Panjenengané setya marang tekad kanggo ndadèkaké Amerika agung manèh, lan sajroning upaya mangkono, panjenengané nggegèraké kakuwatan-kakuwatan globalis sing lagi kuwasa, ora mung ing Amérika Sarékat, nanging uga ing saindenging jagad.

Joe Biden ora nduwèni bukti apa waé sing nduduhaké yèn dhèwèké iku apa-apa liyané kejaba mung globalis liyané.

Kéwan saka Katolikisme nindakaké perang kang dawa lan nganti suwe karo kakuwasan naga, lan présidhèn kang lagi mrentah nalika Amérika Sarékat mbentuk gambar saka kapausan, kanthi kabutuhan profètis, bakal ana ing sajroning pasulayan karo kakuwasan naga. Ora ana siji waé saka para présidhèn kang isih urip, kajaba Donald Trump, kang bakal nindakaké perang karo kakuwasan naga; amarga para Demokrat kanthi terang-terangan iku globalis (naga), lan George Bush sing pungkasan, iya mangkono kaya bapaké (wong kang ngakoni dadi Republikan, nanging satemené iku naga globalis), awit Gusti Yésus tansah nggambaraké kang pungkasan kanthi kang wiwitan.

Kita badhé nglajengaken pasinaon punika wonten ing artikel salajengipun.

“Krisis gedhé ngentèni umaté Gusti Allah. Krisis uga ngentèni donya. Pergumulan sing paling wigati sajroning sakèhé jaman wis ana ing ngarepé kita. Prastawa-prastawa sing luwih saka patang puluh taun wis kita wartakaké, adhedhasar panguwasa pangandika kenabian, bakal kelakon, saiki lagi dumadi ana ing ngarepé mripat kita. Pitakon bab sawijining amendemen marang Konstitusi kang matesi kamardikaning nurani wis kasurungaké marang para anggota législatif bangsa iki. Pitakon bab ngetrapaké pangreksaning dina Minggu wis dadi prakara kang narik kawigatèn nasional lan wigatiné gedhé. Kita ngerti kanthi cetha apa kang bakal dadi asil saka gerakan iki. Nanging apa kita wis siyap ngadhepi prakara iki? Apa kita wis kanthi setya nindakaké kuwajiban kang wis dipasrahaké Gusti Allah marang kita, yaiku maringi pepènget marang wong akèh bab bebaya sing ana ing ngarepé wong-wong mau?”

“Ana akèh wong, malah kalebu wong-wong sing melu ing gerakan kanggo ngetrapaké pangreksan dina Minggu iki, sing kabut marang akibat-akibat kang bakal ndherek tumindak iki. Wong-wong mau ora weruh yèn wong-wong kuwi lagi nyerang kanthi langsung marang kamardikan agama. Ana akèh wong sing durung tau mangertèni tuntutan Sabat miturut Kitab Suci lan dhasar palsu kang dadi sandaraning pranatan dina Minggu. Saben gerakan kang ndhukung undhang-undhang agama satemené iku sawijining tindak pasrah marang kapausan, kang wis suwi banget kanthi tetep perang nglawan kamardikaning nurani. Pangreksan dina Minggu nduwèni asal-usulé minangka pranatan kang sinebut Kristen saka ‘rahasyaning duraka;’ lan pangreksané iku bakal dadi pangakon nyata marang prinsip-prinsip kang dadi watu pojoké Romanisme. Nalika bangsa kita nganti nyélaki prinsip-prinsip pamaréntahané dhéwé nganti netepaké sawijining undhang-undhang dina Minggu, Protestanisme sajroning tumindak iki bakal gandhèng tangan karo kapausan; iku ora liya kajaba maringi urip marang tirani kang wis

suwé kanthi banget ngentèni wektu kanggo mbalèni manèh mlebu ing despotisme kang aktif.”

“Gerakan Reformasi Nasional, nalika ngleksanakaké kakuwatan pranatan agama, manawa wus ngrembaka kanthi sampurna, bakal nduduhaké intoleransi lan panindhesan kang padha kaya sing tau mrentah ing jaman-jaman biyèn. Ing wektu iku, dewan-dewan manungsa ngrebut hak-hak istimewa kagunganing Kaallahan, ngremuk kabébasaning nurani ana ing sangisoré kakuwatané kang despotis; lan pakunjaran, pambuwangan, lan pati banjur tumiba marang wong-wong kang nglawan pepakoné. Manawa kepausan utawa prinsip-prinsipé pisan manèh diparingi kakuwatan lumantar undhang-undhang, geni panganiaya bakal murub manèh nglawan wong-wong kang ora gelem ngurbanaké nurani lan kayektèn minangka pangabekti marang kasalahan-kasalahan kang dipracaya wong akèh. Piala iki wis ana ing ambang kaleksanan.”

“Nalika Gusti Allah wis maringi pepadhang marang kita kang nuduhake bebaya-bebaya ana ing ngarepan kita, kepriye kita bisa tetep tanpa cacad ana ing ngarsanipun manawa kita nglirwakake kanggo ngupayakake kanthi satemen-temene sakehing daya kang ana ing kakuwatan kita supaya nggawa pepadhang iku ana ing ngarepe rakyat? Apa kita bisa rumangsa marem yen ninggalake wong-wong mau ngadhepi prakara kang banget wigati iki tanpa pepeling?” Testimonies, volume 5, 711, 712.